

Studiul 7: Loialitate supremă: închinare în zonă de război

Sabat după-amiază, 8 noiembrie

De memorat:

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Matei 6:33.

Săptămâna aceasta vom analiza câteva momente-cheie din perioada când poporul Israel s-a aflat în țara promisă, când s-a consacrat din nou Domnului, uneori în fața unui pericol iminent. Iosua a luat deciziile aparent iraționale de a-i tăia împrejur pe israeliți pe teritoriul inamic (Iosua 5:1-9), de a sărbători Paștele în fața unui pericol iminent (Iosua 5:10-12), de a construi un altar și de a se închina Domnului în timp ce cucerirea era în plină desfășurare (Iosua 8:30-35) și de a ridica cortul Domnului, deși șapte seminții din Israel nu își primiseră încă moștenirea (Iosua 18:1,2).

În existența noastră agitată, tindem să acordăm atenție urgențelor cu care ne asaltează viața. Prea adesea uităm să punem deoparte timp de calitate pentru a ne reînnoi angajamentul față de Dumnezeu și pentru a ne opri și a ne exprima recunoștința pentru ce a făcut și continuă să facă zilnic pentru noi. Închinarea de dimineață și de seară, precum și altarul familial par să nu-și mai găsească locul într-o viață suprasolicitată, axată pe confort și pe realizări. Cu toate acestea, în adâncul inimii noastre, știm cu toții că ocaziile petrecute cu Dumnezeu și cu cei dragi sunt cea mai bună investiție a timpului nostru limitat.

Legământul înainte de toate

1. De ce i-a poruncit Domnul lui Iosua, în Iosua 5:1-7, să circumcidă a doua generație de israeliți tocmai în acest moment al cuceririi?

Iosua 5:1-7

- ¹ Când au auzit toți împărații amoriților de la apusul Iordanului, și toți împărații canaanienilor de lângă mare că Domnul secase apele Iordanului înaintea copiilor lui Israel până am trecut, li s-a tăiat inima și au rămas îngroziți înaintea copiilor lui Israel.
- ² În vremea aceea, Domnul a zis lui Iosua: „Fă-ți niște cuțite de piatră și taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară.”
- ³ Iosua și-a făcut niște cuțite de piatră și a tăiat împrejur pe copiii lui Israel pe dealul Aralot.
- ⁴ Iată pricina pentru care i-a tăiat Iosua împrejur. Tot poporul ieșit din Egipt, bărbații, toți oamenii de luptă muriseră în pustiu, pe drum, după ieșirea lor din Egipt.
- ⁵ Tot poporul acela ieșit din Egipt era tăiat împrejur; dar tot poporul născut în pustiu, pe drum, după ieșirea din Egipt, nu fusese tăiat împrejur.
- ⁶ Căci copiii lui Israel umblaseră patruzeci de ani prin pustiu până la nimicirea întregului neam de oameni de război care ieșiseră din Egipt și care nu ascultaseră de glasul Domnului. Domnul le-a jurat că nu-i va lăsa să vadă țara pe care jurase părinților lor că ne-o va da, țară în care curge lapte și miere.
- ⁷ În locul lor a ridicat pe copiii lor; și Iosua i-a tăiat împrejur, căci erau netăiați împrejur, pentru că nu-i tăiaseră împrejur pe drum.

După explorarea țării, după raportul încurajator al spionilor și după trecerea miraculoasă a Iordanului, ne-am aștepta la o confruntare imediată cu inamicul. Cu toate acestea, există ceva mai important decât cucerirea militară: legământul poporului Israel cu Dumnezeu.

Înainte ca să se poată angaja în cucerirea țării, noua generație trebuia să fie pe deplin conștientă de relația ei specială cu Stăpânul țării. Reînnoirea semnului legământului vine ca răspuns la actul miraculos și plin de har al lui Dumnezeu de a trece cu bine poporul Israel peste Iordan.

Legământul nostru cu Dumnezeu ar trebui să fie întotdeauna un răspuns de recunoștință pentru ceea ce El a realizat deja pentru noi, și niciodată o încercare de a obține vreun beneficiu prin conformarea legalistă la cerințele Sale. (Același concept a fost fără îndoială crucial în disputele lui Pavel cu cei care insistau ca

bărbații neevrei convertiți să fie circumciși, așa cum se vede cel mai clar în Epistola sa către galateni.)

Poporul Israel se afla în pragul celei mai ample campanii militare din istoria sa și ne-am aștepta ca întreaga tabără să fie ocupată cu pregătirile de război. Și era, dar nu în sensul convențional. În loc să înhame caii și să ascută săbiile, israeliții s-au angajat într-un ritual care a făcut ca cea mai mare parte a forței de luptă să fie vulnerabilă pentru cel puțin trei zile.

Ei au făcut acest lucru în semn de apreciere a relației lor cu Dumnezeu care îi eliberase din Egipt. De ce? Pentru că au recunoscut că lupta este a Domnului. El este Cel care le acordă biruința și succesul. Domnul Isus a formulat același principiu în cuvinte ușor diferite: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). De cele mai multe ori, viața de zi cu zi ne copleșește cu atâtea lucruri importante încât uităm să acordăm prioritate celui mai important lucru din viața noastră: reînnoirea zilnică a angajamentului nostru față de Hristos.

Gândește-te de câte ori ai neglijat timpul petrecut cu Dumnezeu din cauza unor probleme mai „importante”! De ce este atât de ușor să facem acest lucru și cum putem lupta cu această tendință?

Paștele

2. De ce este important faptul că Iosua a ales să sărbătorească Paștele în ciuda sarcinii urgente și imense de a cuceri țara promisă? Citește Iosua 5:10; Exodul 12:6; Leviticul 23:5; Numeri 28:16; Deuteronomul 16:4,6.

Iosua 5:10

¹⁰ Copiii lui Israel au tăbărât la Ghilgal; și au prăznuit Paștile în a paisprezecea zi a lunii, spre seară, în câmpia Ierihonului.

Exodul 12:6

⁶ Să-l păstrați până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l înjunghie seara.

Leviticul 23:5

⁵ În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, între cele două seri, va fi Paștile Domnului.

Numeri 28:16

¹⁶ În luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, va fi Paștile Domnului.

Deuteronomul 16:4,6

⁴ Să nu se vadă aluat la tine, pe toată întinderea țării tale, timp de șapte zile; și nicio parte din vitele pe care le vei jertfi în seara celei dintâi zile să nu fie păstrată peste noapte până dimineața.

⁶ ci în locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău ca să-Și așeze Numele în el, acolo să jertfești paștile, seara, la apusul soarelui, pe vremea ieșirii tale din Egipt.

A doua activitate importantă care precedă cucerirea este sărbătorirea Paștelui. Aceasta are loc în seara zilei a 14-a a lunii, respectând întocmai instrucțiunile date de Dumnezeu. Semnificația simbolică a Paștelui este subliniată în mod special: evenimentele din cartea Iosua le reflectă pe cele din cartea Exodul. Paștele evocă noaptea celei de-a 10-a plăgi (Exodul 12), când îngerul Domnului a ucis toți întâii născuți din Egipt și i-a cruțat pe israeliți. Acest eveniment este urmat de exodul din Egipt, de traversarea Mării Roșii și de drumul prin pustiu.

În schimb, istoria celei de-a doua generații începe în pustiu, continuă cu trecerea Iordanului, implică circumcizia și sărbătorirea Paștelui și ajunge la momentul crucial în care trebuie așteptată o altă intervenție miraculoasă a Domnului împotriva inamicilor lui Israel, adică locuitorii din Canaan. Alături de toate actele precedente, celebrarea Paștelui marchează începutul unei noi ere în istoria poporului Israel.

De asemenea, prin simbolul mielului de jertfă, Paștele făcea trimitere în trecut, la răscumpărarea israeliților din robia egipteană. Dar făcea trimitere și în viitor, la împlinirea ei prin Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1:29,36; 1 Corinteni 5:7; 1 Petru 1:18,19), care ne-a răscumpărat din robia păcatului. La Cina Domnului, înainte de a Se oferi pe Sine ca jertfă supremă, Domnul Isus a transformat Paștele într-un memorial al morții Sale (Matei 26:26-29; 1 Corinteni 11:23-26).

Dar Paștele și Cina Domnului indică o realitate și mai glorioasă: pe cea a mulțimii celor răscumpărați care trece în Canaanul ceresc. Ioan Vizionarul redă acest eveniment al trecerii drept ocazia în care cei

144.000 umblă pe marea de sticlă – reprezentată simbolic de Marea Roșie și de râul Iordan – înaintea tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 4:6; 7:9,10) și sărbătoresc arhetipalele Paște și Cina Domnului la ospățul nunții Mielului (Matei 26:29; Apocalipsa 19:9).

Care sunt modalitățile prin care putem, chiar și atunci când nu sărbătorim Cina Domnului, să păstrăm mereu în fața noastră realitatea celor întâmplăte la cruce?

Altare de reînnoire

3. Compară Iosua 8:30,31 cu Deuteronomul 11:26-30 și 27:2-10. Care a fost motivația lui Iosua pentru a construi un altar Domnului?

Iosua 8:30,31

- ³⁰ Atunci Iosua a zidit un altar Domnului Dumnezeuului lui Israel pe muntele Ebal,
³¹ cum poruncise copiilor lui Israel Moise, robul Domnului, și cum este scris în cartea Legii lui Moise: era un altar de pietre necioplite, peste care nu trecuse fierul. Pe altarul acesta au adus Domnului arderi de tot și jertfe de mulțumiri.

Deuteronomul 11:26-30

- ²⁶ Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul:
²⁷ binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeuului vostru pe care vi le dau în ziua aceasta;
²⁸ blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului Dumnezeuului vostru și dacă vă veți abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta și vă veți duce după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți.
²⁹ Și când Domnul Dumnezeuul tău te va aduce în țara pe care o vei lua în stăpânire, să rostești binecuvântarea pe muntele Garizim, și blestemul pe muntele Ebal.
³⁰ Munții aceștia sunt dincolo de Iordan, înapoia drumului care merge spre apus, în țara canaaniților care locuiesc în câmpie, față în față cu Ghilgal, lângă stejarii More.

Deuteronomul 27:2-10

- ² După ce veți trece Iordanul, ca să intrați în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, să ridici niște pietre mari și să le tencuiești cu var.
³ Să scrii pe pietrele acestea toate cuvintele din Legea aceasta, după ce vei trece Iordanul, ca să intri în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău, țară în care curge lapte și miere, cum ți-a spus Domnul Dumnezeuul părinților tăi.
⁴ După ce veți trece Iordanul, să ridicați pe muntele Ebal pietrele acestea, pe care vă poruncesc azi să le ridicați, și să le tencuiți cu var.
⁵ Acolo, să zidești un altar Domnului Dumnezeuul tău, un altar de pietre, peste care să nu treacă fierul;
⁶ din pietre întregi să zidești altarul Domnului Dumnezeuului tău. Să aduci pe altarul acesta arderi de tot Domnului Dumnezeuului tău;
⁷ să aduci jertfe de mulțumire și să mănânci acolo și să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeuului tău.

⁸ Să scrii pe aceste pietre toate cuvintele Legii acesteia, săpându-le foarte deslușit.”

⁹ Moise și preoții din neamul leviților au vorbit întregului Israel și au zis: „Israele, ia aminte și ascultă! Astăzi, tu te-ai făcut poporul Domnului Dumnezeului tău.

¹⁰ Să ascuți de glasul Domnului Dumnezeului tău și să împlinești poruncile și legile Lui pe care ți le dau astăzi.”

Pe vremea patriarhilor, altarele marcau traseul pelerinajului lor și deveneau reprezentări tangibile ale revendicării țării promise de Dumnezeu. Acum, prin ridicarea unui altar, israeliții dădeau mărturie despre împlinirea făgăduințelor făcute strămoșilor lor. În acest caz, ridicarea altarului este respectarea categorică a indicațiilor date de Moise (Deuteronomul 11:26-30; 27:2-10).

Versetele 30 la 35 din Iosua 8 joacă un rol important în conturarea mesajului teologic al cărții. Prin faptul că leagă una dintre cele mai groaznice și violente situații (războiul) de ceva cu totul diferit – o scenă de reafirmare a legământului (închinarea) –, Iosua ne readuce la una dintre cele mai importante teme teologice lansate în carte la început: Iosua are mandatul de a conduce poporul Israel la o viață de ascultare de legământ (Iosua 1:7). La sfârșitul cărții așa și este prezentat Iosua (cap. 24).

Deși războiul și cucerirea sunt importante, există ceva de-a dreptul vital: loialitatea față de cerințele legii lui Dumnezeu. Cucerirea este doar un pas spre împlinirea planului lui Dumnezeu pentru Israel și spre restaurarea întregii omeniri. Credințioșia față de preceptele Torei constituie elementul suprem în destinul omenirii. Iosua copiază legea pe niște pietre mari, albite, altele decât pietrele altarului (compară cu Deuteronomul 27:2-8). Astfel, pietrele, care conțineau probabil Cele Zece Porunci, alcătuiau un monument separat în apropierea altarului, amintindu-le în permanență israeliților de privilegiile și de îndatoririle aferente legământului.

Iosua Îl prefigurează pe Yehișua (Isus) din Noul Testament, a cărui misiune era, printre altele, să readucă omenirea la ascultarea de Dumnezeu. Pentru a îndeplini acest obiectiv, El a trebuit să intre în conflict cu puterile răului. Scopul Său suprem a fost să îndeplinească cerințele legământului în numele nostru: „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «Da»; de aceea și «Amin» pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:20).

Care sunt practicile spirituale pe care le putem desfășura în prezent și care pot avea aceleași funcții cu un altar din Antichitate?

Scriere pe pietre

4. Care este semnificația actului descris în Iosua 8:32-35 și ce ar trebui să ne transmită nouă astăzi?

Iosua 8:32-35

³² Și acolo Iosua a scris pe pietre o copie a Legii pe care o scrisese Moise înaintea copiilor lui Israel.

³³ Tot Israelul, bătrânii, mai marii oștii și judecătorii lui, stăteau de amândouă părțile chivotului, înaintea preoților din neamul leviților care duceau chivotul legământului Domnului; erau de față atât străinii, cât și copiii lui Israel, jumătate în dreptul muntelui Garizim și jumătate în dreptul muntelui Ebal, după porunca pe care o dăduse mai înainte Moise, robul Domnului, ca să binecuvânteze pe poporul lui Israel.

³⁴ Iosua a citit apoi toate cuvintele Legii, binecuvântările și blestemele, după cum este scris în cartea Legii.

³⁵ N-a rămas nimic din tot ce poruncise Moise, pe care să nu-l fi citit Iosua în fața întregii adunări a lui Israel, în fața femeilor, copiilor și străinilor care mergeau în mijlocul lor.

Muntele Ebal este menționat doar în Deuteronomul (11:29; 27:4,13) și în cartea Iosua (8:30,33). Împreună cu Garizim, acesta era locul unde trebuiau recitate binecuvântările și blestemele legământului. Mai precis, conform Deuteronomul 11:29 și 27:4,13, acesta trebuia să fie locul blestemelor. Aici israeliții trebuiau să stea de o parte și de alta a chivotului în prezența preoților (Iosua 8:33). Un grup stătea în fața muntelui Ebal, celălalt – în fața muntelui Garizim. Aici puneau simbolic în scenă cele două moduri posibile de raportare la legământ. Jertfele care erau aduse acolo arătau spre Domnul Isus, care a luat asupra Sa toate blestemele legământului, astfel încât toți cei care cred în El să se poată bucura de binecuvântările acestuia (Galateni 3:13; 2 Corinteni 5:21).

5. În lumina textelor din Deuteronomul 4:31; 6:12; 8:11,14; 2 Împărați 17:38; Psalmii 78:7, de ce era necesar să se scrie o copie a legământului pe un monument care să fie vizibil pentru toți?

Deuteronomul 4:31

³¹ căci Domnul Dumnezeuul tău este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi și nu te va nimici; El nu va uita legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinții tăi.

Deuteronomul 6:12

¹² vezi să nu uiți pe Domnul, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

Deuteronomul 8:11,14

¹¹ Vezi să nu uiți pe Domnul Dumnezeuul tău, până acolo încât să nu păzești poruncile, rânduielile și legile Lui, pe care ți le dau azi.

¹⁴ ia seama să nu ți se umfle inima de mândrie și să nu uiți pe Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei;

2 Împărați 17:38

³⁸ Să nu uitați legământul pe care l-am făcut cu voi și să nu vă temeți de alți dumnezei.

Psalzii 78:7

⁷ pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu, și să păzească poruncile Lui.

Noi, oamenii, avem tendința să fim uituci. Înghesuim cerințele tot mai copleșitoare ale vieții de zi cu zi în segmente de timp din ce în ce mai scurte. Inevitabil, uităm lucrurile care nu se repetă cu aceeași frecvență sau intensitate. La fiecare ocazie de Sfânta Cină, avem șansa specială de a ne reconsacra Domnului și de a ne reînnoi angajamentul legământului. Ar fi bine să percepem aceste momente nu doar ca oportunități pentru o reconsacrare individuală, ci și ca ocazii de reînnoire colectivă a loialității față de Dumnezeu. Într-o societate tot mai individualistă, trebuie să redescoperim puterea apartenenței la o comunitate care împărtășește aceeași viziune asupra lumii, aceleași valori și convingeri și aceeași misiune.

Cât de ușor ți se pare, în agitația și tumultul vieții, să uiți de Domnul și să încerci să faci lucrurile prin propriile tale puteri? De ce este atât de simplu să cazi în această capcană, mai ales atunci când lucrurile îți merg bine?

Dorul după prezența Lui

6. Care a fost activitatea pentru care Iosua a întrerupt procesul de alocare a teritoriului, în Iosua 18:1,2?

Iosua 18:1,2

¹ Toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Silo și au așezat acolo Cortul întâlnirii. Țara era supusă înaintea lor.

² Mai rămâneau șapte seminții ale copiilor lui Israel, care nu-și primiseră încă partea de moștenire.

După descrierea teritoriilor alocate celor două seminții mai mari de pe partea de vest a Iordanului și jumătății din seminția lui Manase, acest pasaj prezintă o adunare a poporului la Silo, unde pământul este împărțit celorlalte șapte seminții mai mici.

Instalarea sanctuarului, „Locașul Meu”, reprezintă împlinirea promisiunii lui Dumnezeu de a locui în mijlocul poporului Său (Exodul 25:8; Leviticul 26:11,12) și dezvăluie tema centrală a cărții: prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Israel a făcut posibilă luarea în stăpânire a țării și avea să fie o sursă continuă de binecuvântare pentru Israel și, prin Israel, pentru tot pământul (Geneza 12:3). Închinarea la Dumnezeu ocupă locul central și prioritar, mai presus chiar decât cucerirea și alocarea teritoriului. Prezența sanctuarului și mai târziu a templului ar fi trebuit să ajute întotdeauna poporul să conștientizeze prezența lui Dumnezeu în mijlocul lui și obligațiile de a respecta legământul.

7. Potrivit Evrei 6:19,20; 9:11,12 și 10:19-23, ce putem învăța de la Iosua noi, creștinii care nu avem un sanctuar pământesc în care să se afle prezența fizică a lui Dumnezeu printre noi?

Evrei 6:19,20

¹⁹ pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului,

²⁰ unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”.

Evrei 9:11,12

¹¹ Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta,

¹² și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.

Evrei 10:19-23

¹⁹ Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt,

²⁰ pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său,

²¹ și, fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu,

²² să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățate de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.

²³ Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.

Apariția sanctuarului nu ar trebui să fie o surpriză, deoarece tema sanctuarului a fost prezentă în narațiunea din Iosua prin chivotul legământului. Acesta era piesa centrală de mobilier din Locul Preasfânt și a marcat primele două secțiuni ale cărții: trecerea și cucerirea. Acum, prin faptul că redă instalarea cortului ca punct central al împărțirii țării, Iosua arată că toată viața poporului Israel se învârtea în jurul sanctuarului, reședința pământească a lui Iahve.

Este și mai important pentru noi, creștinii care trăim în Ziua antitipică a Ispășirii, să ne îndreptăm privirea spre sanctuarul ceresc în timp ce ne continuăm lupta cu uriașii moderni (sau postmoderni) care ne contestă credința, speranța și moștenirea spirituală. Bazându-ne constant pe lucrarea pe care Hristos a realizat-o pe cruce și în sanctuarul ceresc, putem aștepta cu credință momentul în care Dumnezeu va locui din nou în mijlocul poporului Său, dar, de data aceasta, pentru totdeauna. (Compară cu Apocalipsa 21:3.)

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 46

„Potrivit cu instrucțiunile date de Moise, pe muntele Ebal s-a realizat un monument din pietre mari. Pe aceste pietre, acoperite mai întâi cu un strat de tencuială, s-a scris legea – nu numai Cele Zece Porunci vestite pe muntele Sinai și săpate pe cele două table de piatră, ci și legile date lui Moise și scrise de el într-o carte. Lângă acest monument a fost ridicat un altar din pietre necioplite, pe care s-au adus Domnului jertfe. Era semnificativ faptul că altarul a fost așezat pe muntele Ebal, munte pe care trebuia să fie rostit blestemul, și arăta că Israel, din cauza abaterilor de la legea lui Dumnezeu, atrăsese asupra sa pe bună dreptate mânia divină, care s-ar fi manifestat din nou, dacă nu ar fi fost ispășirea Domnului Hristos, reprezentată prin altarul jertfelor” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 500).

„Dar Sfânta Cină nu trebuie să fie o ocazie de întristare. Nu acesta a fost scopul ei. Când se adună în jurul mesei Sale, ucenicii Domnului nu trebuie să-și amintească de slăbiciunile lor și să se lamenteze. Nu trebuie să se ocupe de experiențele lor religioase trecute, fie acestea înălțătoare sau descurajatoare. Nu trebuie să dezgroape neînțelegerile cu frații lor. Slujba pregătitoare a cuprins toate acestea. Totul s-a făcut înainte: cercetarea de sine, mărturisirea păcatelor, rezolvarea neînțelegerilor. Acum, ucenicii vin să-L întâlnească pe Hristos. Ei nu trebuie să stea în umbra crucii, ci în lumina ei mântuitoare. Trebuie să-și deschidă sufletul în fața razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus/Hristos, Lumina lumii*, p. 659).

Zilnic: Iosua 13 – 19; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 49

1. Cine a fost omul cel mai mare dintre anachimi?
2. Cine locuia în Ierusalim pe vremea scrierii cărții Iosua?
3. Ce oameni nu au fost mulțumiți de moștenirea primită?
4. A cui parte de moștenire era prea mare pentru ei?
5. De ce anume nu se va teme adevăratul slujitor al lui Hristos?